

Arrest

nr. 99 049 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 6 september 2012 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om

machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekster op 13 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.09.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*[E. C. O.] [...]
Nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 18.10.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoekster legt bij haar aanvraag een bijlage voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlage echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 13 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [P. Y.] ATTACHÉ, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[E. C. O.] [...], nationaliteit Nigeria

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *1° zij langer in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *"van de feiten en de middelen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het op 13 november 2012 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient de Raad geen standpunt meer in te nemen omtrent de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Aangezien artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen;

Hierdoor moet de ziekte een zekere ernst vertonen en men moet aantonen dat er geen adequate behandeling voor die ziekte in zijn land van herkomst bestaat;

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een verkeerd, tegenstrijdig motief en dient derhalve vernietigd te worden;

De gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid heeft zich hoofdzakelijk gebaseerd op een verkeerde interpretatie.

In tegenstelling wat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing beweert, toont het standaard medisch attest in casu dat verzoekster een ernstige medische aandoening lijdt. In die zin stelde de doctor van verzoekster het volgende met betrekking tot de aard en ernst van de aandoening:

- Diabetes
- Acordin steroïde 40
- CVA

De graad en ernst van de aandoeningen zijn inherent aan de aandoening zelf. Er is geen twijfel over het feit dat de kwestieuze aandoeningen ernstig zijn. De ernst van deze aandoening kan uit de aandoening zelf afgeleid worden. Hierdoor dient men vast te stellen dat het standaard formulier in kwestie wel informatie geeft over de graad van ernst van de aandoeningen.

Het feit dat verzoekster aan ernstige aandoeningen lijdt en dat zij in [haar] land geen toegang tot medische behandeling kan krijgen, diende voldoende te zijn om haar aanvraag tot verblijfsmachtiging (art 9 ter) gegrond te verklaren.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt de ernst van de aandoeningen niet ernstig betwist. Men betwiste evenmin het feit dat verzoekster geen toegang tot behandeling zou krijgen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Het bestaan van een ernstige aandoening en het gebrek van toegang tot de gepaste behandeling in het land van herkomst zijn voldoende redenen om de aanvraag van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In België volgt verzoekster een behandeling die zij in haar land van herkomst niet kan volgen, wegens gebrek aan financiële middelen.

Een regelmatige controle van verzoekster door gespecialiseerde artsen is noodzakelijk. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zou verzoekster zich niet kunnen laten controleren.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;”

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster per aangetekend schrijven d.d. 8 september 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bij de aanvraag voegde zij haar Nigeriaans nationaal paspoort en een standaard medisch getuigschrift d.d. 31 augustus 2012 [van] huisarts Dr. [V.d.L.].

Zij lichtte [haar] aanvraag op een summiere en algemene wijze toe, stelde in de aanvraag op algemene wijze dat zij in haar land van herkomst minstens om financiële redenen geen toegang heeft tot de vereiste behandeling en opvolging.

Zij stelde dat dokter [V.d.L.] in zijn medisch attest verklaarde dat "een regelmatige opvolging door neurologen, orthopedisten en endocrinologen noodzakelijk is" en dat een eventuele verwijderingsmaatregel een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken.

Artikel 9ter, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

"De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft."

Uit die bepaling blijkt dat het aan de aanvragen toekomt om de informatie aan te brengen op grond waarvan de ambtenaar- geneesheer zou kunnen afleiden of hij zich in de omstandigheden bevindt zoals die worden door hem worden opgeworpen.

Uit de eenvoudige lezing van het advies van de ambtenaar- geneesheer op basis van het door verzoekster samengesteld dossier tot de conclusie is gekomen dat de beschreven aandoeningen niet direct levensbedreigend zijn van karakter en geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn. Hij stelt dat het medisch dossier niet toestaat de graad van ernst vast van de aangehaalde aandoening vast te stellen overeenkomstig artikel 3 EVRM en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster meent ten onrechte dat haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat zou zijn geoordeeld dat de graad van ernst niet werd aangegeven in het standaard medisch getuigschrift.

Integendeel, de aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard [omdat verzoekster] heeft nagelaten om de opgeworpen medische situatie, die overeenkomstig de aanvraag dermate ernstig is artikel 3 EVRM zou worden geschonden als gevolg van een eventuele verwijderingsmaatregel, op ernstige wijze te staven.

Verzoeksters kritiek, waarbij zij tracht aan te tonen dat de thans bestreden beslissing op verkeerde en tegenstrijdige motieven werd gesteund, is om die reden ter zake niet dienstig.

Verzoekster werpt tevens op dat haar aandoeningen ernstig zijn en dat die ernst inherent is aan de aard van de aandoeningen.

Verwerende partij heeft de eer in dit verband te wijzen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling.

In het arrest Bensaid c. Royaume-Uni oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat, hoewel hij diende vast te stellen dat de ziekte van de verzoeker "ernstig" was, dit op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vast te stellen, gelet op het feit dat de hoge drempel zoals die werd vastgesteld bij D. v. the United Kingdom, en waarbij de ziekte zich reeds in het terminaal stadium bevond, niet wordt gehaald.

"La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire D. c. Royaume-Uni (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts. " (Bensaid c. Royaume-Uni, CEDH, arrêt, 6 février 2001, n° 44599/98, §40)

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RvV 11 september 2012, nr. 87.395; RvV, 25 januari 2012, nr.73.906) Uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt namelijk dat:

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen , ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens,

vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) blijkt dat :

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)(RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865)

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt in zijn rechtspraak dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, nr. 30240/96, § 42) . Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden.

"in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die in staat of bereid zouden zijn om hem enige zorg te verschaffen of om hem te voorzien van een minimum aan voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Dit principe, zoals reeds werd geformuleerd in het arrest D. v. the United Kingdom, vormt steeds het referentiepunt voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de eventuele schending van deze verdragsbepaling bij de verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 54)

Hoewel het Hof stelt niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen waarin de humanitaire overwegingen zijn even overtuigend zouden kunnen zijn, is het evenwel van mening dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest D. tegen het Verenigd Koninkrijk en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden.

Dit omwille van het feit dat dit principe, dat door het Hof steeds als het correcte te hanteren principe werd vooropgesteld, betrekking heeft op gevallen waarbij de vermeende toekomstige schade niet zou uitgaan van het opzettelijk handelen of nalaten van overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties, maar in plaats daarvan het gevolg zou zijn van een natuurlijk voorkomende ziekte en het gebrek aan voldoende middelen in het land van herkomst "to deal with it". (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43).

In het reeds geciteerde arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 geeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes

die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen worden herhaald. Daaruit blijkt dat het Hof de concrete omstandigheden van de zaak steeds beoordeelde in het licht van het criterium van de uitzonderlijke, kritieke of levensbedreigende omstandigheden.

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest *N. t. Verenigd Koninkrijk* en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof niet in het midden hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Uit de opstelling van de arresten van het Hof, waarbij wordt geoordeeld omtrent de schending van artikel 3 EVRM in geval de uitwijzing of verwijdering van de ernstig zieke vreemdeling, blijkt dat in de eerste plaats een onderzoek dient te gebeuren naar de ernst van de aandoening. De aandoening moet een minimale graad van ernst moet vertonen. (EHRM, *BORBEVIC v. CROATIA*, arrest, 24 juli 2012, n° 41526/10, § 81; *L. v. Lithuania*, arrest, 11 september 2007, no. 27527/03, §§ 46)

Het Hof gaat hierbij automatisch na of de vreemdeling zich in een kritieke gezondheidstoestand bevindt, of in een zeer vergevorderd stadium (van een ongeneselijke) ziekte.

In het arrest *D. c. Rovaume-Uni* stelde het Hof dat er sprake moet zijn van sprake van "il était en fait proche de la mort" en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale".

In het arrest *Karara c. Finlande* (Commissie Mensenrechten, 29 mei 1998, 40900/98) stelde de commissie reeds dat "la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3 (EVRM)".

Het Hof haalt dit arrest uitdrukkelijk aan in *N. v. United Kingdom* en wijst hierbij op het feit dat in *Karara v. Finland*, de verzoeker, van Ugandese nationaliteit, HIV-positief was en in Finland behandeld werd sinds 1992, maar dat dit geval zich onderscheidde van *D. v. the United Kingdom* en *B.B. c. France*, op grond van het feit dat de verzoeker zich nog niet in een dermate vergevorderd stadium van de ziekte bevond dat zijn uitwijzing een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken. (EHRM, *N. v. the United Kingdom*, n° 26565/05, 26 mei 2008, §36).

In het arrest *Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique* heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd (EHRM, *Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique*, 20 maart 2012, n° 10486/10, §§ 82- 85).

In tweede instantie gaat het Hof na of deze acute levensbedreigende of kritieke toestand of de acute aantasting van zijn fysieke integriteit het gevolg kan zijn van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst, in het geval waarbij de stabiele toestand van de patiënt het gevolg is van de medicatie die hij geniet in het gastland. Het Hof ging tot deze overweging over in de context waarbij vreemdelingen die dreigden te worden verwijderd gediagnostiseerd waren met aids, en hadden aangetoond dat hun stabiele gezondheidstoestand het gevolg was van de antivirale middelen die voor hen in hun gastland beschikbaar hadden gesteld. In die omstandigheden stelde het Hof dat, gezien een adequate behandeling beschikbaar was in hun land van herkomst, er geen schending van artikel 3 EVRM kon worden weerhouden, (zie: *Amegnigan against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, *Ndangoya against Sweden*, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, *Henao against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. (zie in die zin ook: RvV nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012; RvV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.999 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012; RvV nr. 73.906 d.d. 25.01.2012)

Uit de opstelling van de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het Hof steeds voorop stelt dat vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, in principe geen verblijf in die lidstaat kunnen opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. (EHRM, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 54; EHRM, *Amegnigan against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, *Ndangoya against Sweden*,

ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, Henao against the Netherlands, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Gelet op de absolute aard van het verbod of foltering en op het onderwerpen van personen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals die voortvloeit uit artikel 3 EVRM, kan in uitzonderlijke gevallen een verplichting op de Staat rusten om de ernstig zieke vreemdeling bescherming te bieden tegen acute mishandeling, waaraan hij, omwille van zijn medische toestand, als gevolg van de verwijdering naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf, zou worden blootgesteld, (zie, mutatis mutandis: EHRM, L. v. Lithuania, arrest, 11 september 2007, no. 27527/03, § 46)

In het licht van het bovenstaande is het niet kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om zijn onderzoek in eerste instantie te richten op de graad van ernst van de aandoening, noch is het kennelijk onredelijk om daarbij tot het besluit te kunnen komen dat de ingeroepen aandoening niet getuigt van de graad van ernst zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zonder na te gaan welke concrete behandelingen bestaan in het land van herkomst.

Een evaluatie van een medische problematiek is het voorwerp van een beoordeling in eer en geweten door de arts, waarbij zijn innerlijke overtuiging en appreciatie determinerend zijn. De ambtenaar-geneesheer drukte zijn innerlijke overtuiging dat de aangehaalde aandoening kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals is bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid uit door te stellen dat de beschreven aandoeningen niet direct levensbedreigend van aard zijn en dat er geen dringende maatregelen vereist zijn zonder welke de toestand kritiek zou worden.

Hij gaf aan zijn oordeel te kaderen in het referentiekader zoals geput uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de mate dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Verzoekster toont niet aan de hand van concrete elementen aan dat de ambtenaar-geneesheer op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen. Uit het bovenstaande volgt dat stellen dat de aangehaalde aandoeningen "ernstig zijn" hiertoe niet volstaat.

Zij meent dat uit de thans bestreden beslissing blijkt dat het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling in het land van herkomst niet wordt betwist. Uit de thans bestreden beslissing blijkt echter dat in het kader van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, werd geoordeeld dat de vraag naar een beschikbare behandeling in het land van herkomst in casu niet aan de orde is.

Verzoekster toont niet aan benadeeld te zijn door dit element van de thans bestreden beslissing. Zij stelt dat zij in België een behandeling volgt die voor haar in haar land van herkomst niet toegankelijk is bij gebrek aan financiële middelen. Zij beperkt haar echter louter tot deze algemene stelling, zonder minstens een begin van bewijs aan te voeren dat zij bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, omwille van de severiteit en het karakter van haar aandoening, die er niet kan worden behandeld.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kunnen de vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, in principe geen verblijf in die lidstaat kunnen opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door, de lidstaat.

Ook in de aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing beperkte verzoekster zich tot een algemene stelling hieromtrent.

Verzoekster voert aan dat de uitdrukkelijke motiveringplicht zou zijn geschonden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, strekt er louter toe de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing." (RvV, 25 januari 2012, nr. 73 906)

De motieven van de thans bestreden beslissing kunnen [...] in die beslissing [...] worden gelezen, zodat de verzoekster met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover [z]ij in rechte beschikte, in casu met een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Een evaluatie van een medische problematiek is het voorwerp van een beoordeling in eer en geweten door de arts, ergo, determinerend hierbij is zijn innerlijke overtuiging en appreciatie.

Uit de aard van een dergelijke appreciatie volgt dat een dergelijke beoordeling, onder een uitdrukkelijk geëxpliciteerde motivering te brengen valt. Het betreft hier immers geen administratieve juridische motivering. Vanuit administratiefrechtelijk standpunt is in casu aan de formele motiveringsvereiste voldaan gezien kan worden vastgesteld dat de adviserend arts tot een negatieve beoordeling is gekomen.

Verzoekster voert in het inleidend verzoekschrift niet aan dat zij enige informatie ter beschikking gesteld zou hebben waaruit zou blijken dat zij lijdt aan een aandoening, waarvoor de adequate behandeling niet beschikbaar is in haar land van herkomst, en zonder welke zij aan een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM wordt blootgesteld.

Verzoekster toont niet aan zij zich in concrete omstandigheden bevindt, waarbij de gegeven motivering niet zou volstaan om kennis te nemen van de determinerende motieven op grond waarvan de thans bestreden beslissing werd genomen. Zij toont niet op dat zij verwerende partij van dergelijke omstandigheden heeft ingelicht.

Verzoekster voert tevens de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel. Het betreft echter een basisregel uit het boekhoudrecht en heeft niets uitstaande met de thans bestreden beslissing."

4.3. Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat verzoekster geschonden acht luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en derhalve op een advies van een ambtenaar-geneesheer. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Om tot deze conclusie te komen stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende in zijn advies:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. D. v. United Kingdom.)"

Uit het standaard medische getuigschrift d.d. 31.08.2012 mag niet blijken dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.' (RvV 29 juni 2012, nr. 83 956; RvV 6 juli 2012, nr. 84 293)."

Aldus blijkt uit bovenstaande motivering dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat enkel indien een vreemdeling lijdt aan een aandoening die direct levensbedreigend is er een reëel risico kan bestaan op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer deze vreemdeling voor zijn aandoening geen adequate behandeling kan krijgen in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, hetgeen hij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Zoals verweerder terecht aangeeft in de nota met opmerkingen blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ook uit de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het vereist om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer een vreemdeling die zich beroept op een medische problematiek dienstig kan verwijzen naar de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het direct levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. Het EHRM verduidelijkte in het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM “*must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost*” (vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”. Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medische situatie van een vreemdeling, met de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de

eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Het staat niet ter discussie dat in het door verzoekster aangebrachte standaard medisch getuigschrift duidelijk wordt vermeld dat de volgende aandoeningen werden gediagnosticeerd:

- diabetes
- stenose 40%
- gedeeltelijke verlamming en spraakproblemen ingevolge cva (cerebrovasculair accident)

De arts die verzoekster consulteerde gaf aan dat een medicamenteuze behandeling voor deze aandoeningen vereist was en dat verzoekster een beroep diende te kunnen doen op een huisarts, een neuroloog, een orthopedist en een endocrinoloog. Verder werd door deze arts aangegeven dat een stopzetting van de behandeling van verzoekster kan leiden tot haar overlijden. Verzoekster lichtte in haar aanvraag om machtiging tot verblijf toe dat de medische zorgen die zij nodig heeft voor haar niet toegankelijk zijn in Nigeria gelet op haar preciaire financiële situatie, het feit dat zij geen familie meer heeft en dat zij niet kan terugvallen op een sociaal zekerheidssysteem. De ambtenaar-geneesheer betwistte de conclusies en stellingnames inzake de nood aan medische ondersteuning en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen niet.

In casu dient derhalve te worden besloten dat de ambtenaar-geneesheer door op basis van de vaststelling dat de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt geen directe bedreiging inhouden voor haar leven en geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn, doch zonder de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst en de toegankelijkheid van deze behandeling bij zijn advies te betrekken, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekster dan ook worden gevolgd in haar standpunt dat er sprake is van een verkeerde interpretatie en dat de ambtenaar-geneesheer – en bijgevolg ook verweerder die diens redengeving heeft overgenomen – artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt door voorbij te gaan aan het feit dat deze wetsbepaling uitdrukkelijk voorziet dat het bestaan van een ernstige aandoening – zonder dat deze levensbedreigend moet zijn – en het gebrek aan toegang tot een gepaste behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling in bepaalde gevallen een voldoende reden kan zijn om aan deze vreemdeling, op medische gronden, een verblijfsmachtiging toe te staan.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK